

Š i f r a k a n d i d a t a :

Državni izpitni center

M 0 7 1 1 9 1 1 3

SPOMLADANSKI ROK

SLOVENŠČINA KOT DRUGI JEZIK NA NARODNO MEŠANEM OBMOČJU V PREKMURJU

Izpitna pola 3

Daljši pisni sestavek

Torek, 12. junij 2007 / 90 minut

Dovoljeno dodatno gradivo in pripomočki:

Kandidat prinese s seboj nalivno pero ali kemični svinčnik. Uporabljati sme enojezični slovar.

Izhodiščno besedilo je na perforiranem listu, ki ga lahko iztrga. Kandidat dobi dva ocenjevalna obrazca in dva konceptna lista.

SPLOŠNA MATURA

NAVODILA KANDIDATU

Pazljivo preberite ta navodila. Ne izpuščajte ničesar!

Ne obračajte strani in ne začenjajte reševati naloge, dokler Vam nadzorni učitelj tega ne dovoli.

Prilepite kodo oziroma vpišite svojo šifro (v okvirček desno zgoraj na tej strani in na ocenjevalna obrazca).

Napišite daljši pisni sestavek. Obsega naj 400–600 besed. Za osnutek uporabite konceptna lista. Osnutek se ne upošteva pri ocenjevanju.

Pišite v izpitno polo, z nalivnim peresom ali kemičnim svinčnikom. Pišite razločno.

Zaupajte vase in v svoje zmožnosti.

Želimo Vam veliko uspeha.

Ta pola ima 8 strani, od tega 1 prazno.

Izhodiščno besedilo k Izpitni poli 3

Evald Flisar: Velika žival samote (odlomek)

Evald Flisar: Velika žival samote. Ljubljana: Vodnikova založba, 2001. 24–25.

"Jaz grem tja, greš ti tudi?"

Nekaj časa je bilo vse tiho. V tem premolku je udarila cerkvena ura na hribu, na travnikih pa je nekdo kričal na konje. Rahlo se je slišalo tudi škripanje vozov. Posušena trava okrog naju je bila brez vonja.

"Kam?" mi je beseda kar sama skočila čez ustnice.

Dobro sem vedel za jez. Bil je oddaljen deset, dvanajst metrov in pravzaprav sploh ni bil pravi jez. Vodi je zapiral pot, da ni stekla v stranski rokav, kjer je včasih stal mlin. Stranski rokav je bil zdaj prazen, obraščalo ga je gosto grmovje, njegov gornji del so obdajali meter visoki, zelo široki zidovi, nad katere se je sklanjalo vejevje. Večkrat sem ležal tam.

"Jaz grem," je rekla.

Skobacala se je na noge, stopila na prste in si pobrala travne bilke s kopalk. Na koži stegen ji je trava pustila odtise. Odpravila se je proti jez. Hotel sem obležati, prste sem zagrebel v tla pred seboj, a nekaj je bilo v meni, kar ni bile moje, česar nisem ne čutil ne obvladal, in to me je dvignilo ter mi pognalo noge za njo. Razgrinjala je veje pred sabo in jih vsakič zadržala, da me ne bi udarile v obraz. Bila je dobre pol glave višja od mene, čeprav ni mogla biti dosti starejša. Jaz sem jih imel štirinajst, ona pa – petnajst?

Prišla sva do mesta, kjer je v zidu zijala meter široka razpoka. Zagnala se je in skočila na drugo stran. Tam se je obrnila in čakala, da skočim še jaz. Videl sem, da me opazuje, in nisem skočil. Sedel sem na rob zidu, se oprijel bližnjega štrclja in začel grebsti po okrušeni steni. Tudi ona je sedla, stisnila kolena in jih objela z rokami.

"Tu je še sonce," je rekla. "Tam je senca." Iztegnila je roko proti zidu, ki je tekkel na desno in ga je zaraščalo drevje.

"Ne upaš skočiti?" me je vprašala. Kar čutil sem, kako se trudi, da bi vprašanje ostalo nepoudarjeno; ni hotela pokazati, kako me želi izzvati, da bi skočil na drugo stran.

Tedaj sem opazil, da je pod zidom prodnata struga suhega stranskega rokava, ki ni bila globoka; zid je bil visok le dober meter. Spustil sem se vanjo, napravil dva koraka mimo razpoke in se znašel na njeni strani. Skušal sem se povzpeti na zid, a šibke roke niso mogle dvigniti teže telesa. Dvakrat sem zdrsnil nazaj.

"Pomagala ti bom," je poskočila in mi ponudila roko. Znova sem se hotel dvigniti sam; brez uspeha. "Vidiš, da ne moreš," je rekla očitajoče in me prijela za roko, s katero sem se držal za rob zidu.

Vzpel sem se in ko sem bil z desnim kolonom na zidu, me je potegnila kvišku. Sunek je bil tako silovit, da je oba zaneslo na drugo stran, kjer je tekkel potok. Prestrašena sva se oprijela drug drugega in obdržala ravnotežje. Z mehкими lici se je dotaknila mojega obraza in dahnila vame. Njen dih, dišeč po prijetni svežini, me je zmedel, da sem otrpnil. Potem se je obrnila in stekla naprej.

"Greva v senco," je zaklicala.

Tesnoba v grlu se je spremenila v odrevenelo vdanost, sledil sem njenim besedam in kretnjam. Senca na zidu je bila hladna, prijetna. Prijeten hlad je udaril tudi iz cementnega zidu, ko sem s trebuhom legel nanj. Iztegnila se je poleg mene. Ker sva poslednjih nekaj korakov pretekla, sva globoko dihala.

"Zdaj sva skrita," je rekla. "Tu naju nihče ne vidi. A ne, da naju nihče ne vidi?" In ne da bi počakala na odgovor: "Če bi naju iskali, naju ne bi našli."

Nenadoma je zvonko vprašala: "Kaj imaš to?" In mi pritisnila prst v rebra, kjer sem imel materino znamenje.

"Bradavico," sem rekel in se odmaknil, ker je bolelo, če je s prstom močno pritiskala.

"Te žgečka?"

"Ne!" sem odvrnil.

"Lahko poskusim?" je postala radovedna. In že me je poščegetala po podplatih, da mi je noge kar odneslo v zrak. "Aha!" je kriknila in se zasmejala, "kaj pa tule?"

PRAZNA STRAN

